

EVROPSKI PARLAMENT

2004

2009

Odbor za kulturo in izobraževanje

ZAČASNO
2006/2083(INI)

29.6.2006

OSNUTEK POROČILA

o novi okvirni strategiji za večjezičnost
(KOM(2005)0596, 2006/2083(INI))

Odbor za kulturo in izobraževanje

Poročevalec: Bernat Joan i Marí

PR_INI

VSEBINA

Stran

PREDLOG RESOLUCIJE EVROPSKEGA PARLAMENTA **Error! Bookmark not defined.**

OBRAZLOŽITEV.....**Error! Bookmark not defined.**

PREDLOG RESOLUCIJE EVROPSKEGA PARLAMENTA

o novi okvirni strategiji za večjezičnost (2006/2083(INI))

Evropski parlament,

- ob upoštevanju člena 192(2) Pogodbe ES,
 - ob upoštevanju členov 149, 151 in 308 Pogodbe ES,
 - ob upoštevanju členov 21 in 22 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah,
 - ob upoštevanju svoje resolucije z dne 14. januarja 2003 o vlogi regionalnih in lokalnih organov pri evropski integraciji in sklicevanju na jezikovno raznolikost Evrope,
 - ob upoštevanju Sklepa Evropskega parlamenta in Sveta št. 1934/2000/ES z dne 17. julija 2000 o evropskem letu jezikov 2001,
 - ob upoštevanju resolucije Sveta z dne 14. februarja 2002 o zavzemanju za jezikovno raznolikost in učenje jezikov v okviru izvajanja ciljev evropskega leta jezikov 2001,
 - ob upoštevanju Evropske listine Sveta Evrope za regionalne in manjšinske jezike, ki je začela veljati 1. marca 1998,
 - ob upoštevanju Okvirne konvencije Sveta Evrope za zaščito narodnostnih manjšin, ki je začela veljati 1. februarja 1998,
 - ob upoštevanju člena 45 svojega poslovnika,
 - ob upoštevanju poročila Odbora za kulturo, mladino, izobraževanje, medije in šport (A5-0271/2003),
 - ob upoštevanju poročila Odbora za kulturo in izobraževanje (A6-0000/2006),
- A. ker je spoštovanje jezikovne in kulturne raznolikosti temeljno načelo EU in je z naslednjimi besedami zapisano v členu 22 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah: "Unija spoštuje kulturno, versko in jezikovno raznolikost.",
- B. ker je večjezičnost posebnost EU, zaradi katere je Unija edinstven primer, in je tudi osnovna sestavina evropske identitete,
- C. ker je bil v zgoraj omenjeni resoluciji z dne 14. januarja 2003 poziv, naj se v Pogodbo ES vstavi nov člen, ki se glasi: "Skupnost znotraj svojega področja pristojnosti spoštuje in se zavzema za jezikovno raznolikost v Evropi, vključno z regionalnimi in manjšinskimi jeziki kot izrazi te raznolikosti, z vzpodbujanjem sodelovanja med državami članicami in uporabo drugih primernih instrumentov za doseganje tega cilja",
- D. ker je večjezičnost zaželeno v vsaki pluralistični družbi, ne samo s kulturnega ampak tudi ekonomskega vidika,

- E. ker je cilj jezikovne raznolikosti, da postane sestavni del socialne kohezije in vir strpnosti, sprejemanja razlik, identificiranja in medsebojnega razumevanja med narodi,
- F. ker morala večjezičnost veljati za ključno investicijo v socialni kapital, saj izboljšuje spretnosti delavcev in olajšuje mobilnost,
- G. ker so vsi jeziki izraz kolektivne identitete kot prevladujoč način dostopa do kulture ter posebnega načina zaznavanja in opisovanja realnosti, zato jim je treba zagotoviti pogoje, potrebne za njihov razvoj na vseh področjih,
- H. ker so regionalni in manjšinski jeziki velika kulturna zakladnica in glede na to, da so del skupne kulturne dediščine, bi se morala biti podpora njim vedno boljša in bi se morala izvajati na vseh ravneh,
- I. ker sta Evropski parlament in Odbor regij ob številnih priložnostih zastavila vprašanje pomena manj razširjenih jezikov ter trenutno na ravni EU o evropskih regionalnih in manj razširjenih jezikih ni nobenih pravnih določb;

Posebne pripombe o okvirni strategiji

1. meni, da EU še daleč ne dosega želenih standardov večjezičnosti in jezikovnega znanja, zato pozdravlja zavezanost Komisije, zlasti z novo okvirno strategijo, k pospeševanju znanja jezikov ter izkoriščanju njegovih kulturnih in ekonomskih prednosti;
2. pozdravlja dolgoročni cilj Komisije, da izboljša jezikovne spretnosti in znanje posameznikov, pri čemer se sklicuje na cilj, zastavljen leta 2002 na barcelonskem Evropskem svetu, da naj se državljani poleg svojega maternega učijo vsaj dva tuja jezika; je prepričan, da učenje angleščine kot edinega tujega jezika ne zadostuje za večjo večjezičnost;
3. meni, da je treba zmanjšati velike razlike v znanju tujih jezikov in v ponudbi jezikovnih tečajev, ki so na voljo v državah članicah EU;
4. meni, da primanjkuje podrobnih in zanesljivih podatkov in ustreznih kazalcev trenutnih razmer na področju znanja tujih jezikov v državah članicah, zato pozdravlja predlog za evropski kazalnik znanja jezika; da bi pridobili realno podobo jezikovne usposobljenosti, bi ta kazalnik moral vključevati vse jezike EU, uradne in manj razširjene;
5. je zaskrbljen, ker se kljub podpori EU politiki večjezičnosti v praksi nadaljuje trend povečane rabe angleščine na račun drugih jezikov, ki se od zadnje širitve EU dejansko pospešuje; poleg tega meni, da povečan obseg učenja preko angleščine vpliva na druge jezike v EU in državah članicah ter na manj razširjene jezike in da to za manj razširjene jezike pomeni izgubljanje jezikovnega področja;
6. meni, da se predlog za večjezičnost ne sme nanašati samo na uradne jezike/jezike držav članic, ampak tudi nedržavne jezike, zlasti druge uradne jezike in manj razširjene jezike v državah članicah, ki niso bili vključeni med tiste jezike, ki jih uporabljajo institucije Evropske unije, čeprav se ti jeziki v zadevnih skupnostih zelo razširjeno uporabljajo;

7. pozdravlja zavezanost Komisije, da bo državljanom omogočila dostop do zakonodaje EU, postopkov in informacij v njihovem lastnem jeziku, čeprav bi to moralo vključevati tudi manj razširjene jezike, ki so za številne državljane EU "njihovi jeziki"; trditve Komisije, da ima vsak državljan pravico do stika z EU v svojem jeziku brez preprek, niso logične, če to velja le za uradne jezike, zaradi česar so izključeni vsi tisti, ki državnega jezika ne govorijo kot maternega jezika (približno 10 % prebivalstva); to bi bil pomemben korak pri približevanju med EU in številnimi njenimi državljani, kar je glavni cilj načrta D za demokracijo, dialog in debato;
8. meni, da mora v skladu s Sporočilom Komisije Svetu in Evropskemu parlamentu o rabi jezikov pri obveščanju potrošnikov v Skupnosti (KOM(93)456 konč.) EU v jezikovni politiki spoštovati načelo subsidiarnosti, torej z izvajanjem jezikovne ureditve ali s sektorsko zakonodajo ne sme spreminjati obstoječe jezikovne ureditve v posameznih državah članicah na celotnem njenem ozemlju ali delu ozemlja;
9. meni, da je treba priseljencem zagotoviti čim večje možnosti za učenje jezika države gostiteljice, s čimer se olajša in izboljša njihova vključitev v družbo;
10. pozdravlja zamisel o vzpodbujanju držav članic, naj oblikujejo nacionalne načrte, saj se zaveda potrebe po jezikovnem načrtovanju na ravni držav članic; s tem aktom se bo okrepil položaj mnogih od manj razširjenih jezikov in se bo dvignila ozaveščenost o jezikovni raznolikosti; predlaga, naj načrti držav članic vključujejo regionalne in manj razširjene jezike vsake države in naj se zgledujejo po uspešnih poglobljenih jezikovnih tečajih (metoda *immersion*) za odrasle in naj te projekte vključijo kot primere dobre prakse;
11. podpira ukrepe za boljše usposabljanje učiteljev in dodaja, da je treba povečati število jezikov, da bi olajšali večjo raznolikost jezikov, do katerih učitelji znajo dostopati in jih poučevati;
12. pozdravlja večjo rabo učenja z metodo CLIL (*Content and Language Integrated Learning*), na podlagi katerega se učenci določen predmet učijo v tujem jeziku, in dodaja, da bi ta metoda morala vključevati vse manj razširjene evropske jezike;
13. je zadovoljen, da imajo visokošolske ustanove bolj aktivno vlogo pri širjenju večjezičnosti, ne samo med učenci in učnim osebjem, ampak tudi v širši skupnosti, zato meni, da bi bilo treba vzpodbujati povezovanje med univerzami, lokalnimi in regionalnimi organi in lokalnimi podjetji;
14. meni, da naj morajo predavanja v programu Erasmus potekati v uradnem jeziku države gostiteljice ali izobraževalnega sistema regije, in se mora zagotoviti, da bodo študenti programa Erasmus dosegali tako visoko jezikovno usposobljenost, da bodo lahko primerno spremljali predavanja v tem jeziku;
15. pozdravlja osredotočanje na dejavnosti s področja raziskav in tehnološkega razvoja v zvezi z jezikom povezanimi tehnologijami v 7. okvirnem raziskovalnem programu z namenom krepitve večjezičnosti s pomočjo novih informacijskih tehnologij;
16. pozdravlja priznanje prispevka jezikovnih spretnosti in znanja h konkurenčnosti gospodarstva EU; zasebni sektor mora še bolj uporabljati prav vse lokalne jezike;

17. meni, da je potrebna posebna politika do evropskih potrošnikov, da bi bili manj razširjeni jeziki prav tako v rabi za označevanje izdelkov in prodajne storitve;
18. podpira predlog za večjezičnost v informacijski družbi ter za ustvarjanje in širjenje večjezičnih vsebin in znanja; obstaja vedno večjo nabor tehnologij, ki bodo pripomogle k povečani rabi vseh jezikov, vključno z manj razširjenimi; tehnologija nudi največje možnosti za zagotavljanje jezikovnega prostora vsem evropskim jezikom;
19. podpira predlog za razvoj z jeziki povezanih poklicev in panog; vsi evropski jeziki bodo potrebovali nove tehnologije, kot sta obdelava govora, prepoznavanje glasu in podobno, tako kot tudi terminološko delo, razvoj poučevanja jezikov, razvoj na področju izdajanja spričeval in preizkusov znanja jezika; v nasprotnem primeru bodo zaostali, njihov socialni prostor pa bodo zavzeli drugi večji jeziki, zlasti angleščina;
20. podpira evropske standarde za prevajalske službe in meni, da bi se morala izvajati aktivna politika za razvoj prevajalskih služb za manj razširjene jezike;
21. pozdravlja predlog za večjo preglednost poučevanja jezikov, preizkusov znanja jezikov in izdajanja spričeval in sicer tako z objavo inventarja trenutno razpoložljivih sistemov;

Predlagani ukrepi

22. poziva evropske institucije in organe, naj z državljani komunicirajo v njihovem maternem jeziku ne glede na to, ali ima ta jezik uradni status na ravni države članice ali EU;
23. poziva k oblikovanju jasnega, skladnega jezikovnega načrta EU in zakonodaje na tem področju; obstaja potreba po sprejetju jezikovnega akta EU, s katerim bi jezikovne pravice, tako kolektivne kot individualne, dobile pravno podlago; iz te zakonodaje se lahko pripravi jezikovni načrt EU, ki bo zagotavljal jezikovno raznolikost in jezikovne pravice;
24. še enkrat poziva k ustanovitvi agencije za večjezičnost, ki bi imela pravno podlago in pooblastila za zagotavljanje razcveta in širjenje prave evropske jezikovne raznolikosti;
25. poziva Komisijo, naj brez nadaljnjega odlaganja izvede predloge, vključene v poročilo Ebner;
26. poziva k ustanovitvi funkcije jezikovnega varuha EU; varuh, čigar funkcija bo ustanovljena v skladu z zakonodajo EU, bo zagotavljal jezikovne pravice in obravnaval vse primere jezikovnih konfliktov v EU;
27. poziva k izvajanju Splošne deklaracije o jezikovnih pravicah; to deklaracijo bi morali izvajati povsod v institucijah EU in bi morala služiti kot osnova za jezikovno zakonodajo EU;
28. poziva k spremembi členov 13(1), 149 in 151 Pogodbe EU, da bi zagotovili spoštovanje in širjenje jezikovne raznolikosti, vključno z manj razširjenimi jeziki;
29. poziva, naj bo nova Agencija za temeljne pravice izrecno pooblaščen za zagotavljanje jezikovnih pravic; nova agencija, ki bo začela delovati leta 2007, bo pod nadzorom

obstoječega Evropskega centra za spremljanje in nadzorovanje rasizma in ksenofobije na Dunaju in bi morala delovati na področju jezikovne diskriminacije;

30. poziva k oblikovanju novega omrežja za jezikovno raznolikost, ki bi ga sestavljali evropski urad za manj razširjene jezike, mreže Mercator, odbori za načrtovanje regionalnih in manjšinskih jezikov, raziskovalni inštituti in centri za promocijo jezikovne raznolikosti; poziva Komisijo, naj z namenskimi sredstvi iz proračuna za vseživljenjsko učenje temu izrazi izrecno podporo ; odkar je Evropska unija sprejela strategijo enakih možnosti v svojo politiko financiranja, morajo biti cilji podpiranja in zaščite regionalnih in manjšinskih jezikov jasno navedeni med zastavljenimi cilji, vsaj v vseh programih, povezanih z jeziki in industrijo vsebine;
31. poziva k oblikovanju seznama ogroženih evropskih jezikov, ki bo služil za prepoznavanje najbolj ogroženih jezikov, s čimer bo zagotovljeno, da bodo imeli prednost pri financiranju in vzpostavitvi jezikovnih pravic; za vsak jezik na seznamu bo potrebna podrobna sociolingvistična analiza, s pomočjo katere bodo izpostavljene najbolj pereče težave;
32. naroči predsedniku, da resolucijo predloži Komisiji, Svetu in državam članicam.

OBRAZLOŽITEV

Povzetek sporočila

Komisija v sporočilu potrdi svojo zavezanost k večjezičnosti in predlaga podrobne ukrepe. Upošteva, da EU temelji na "enotnosti v raznolikosti" in da v EU poleg 21 "uradnih" jezikov obstaja še približno 60 avtohtonih jezikov, poleg tega pa še jeziki priseljencev. Ta raznolikost velja za "izvor blaginje", ki vodi k "večji solidarnosti" in "medsebojnemu razumevanju",

Glede na uporabljeno opredelitev večjezičnost, ki vključuje "sobivanje različnih jezikovnih skupnosti na enem zemljepisnem območju", Komisija predlaga politiko, ki "krepi ozračje, ki vodi do tega, da so popolnoma izraženi vsi jeziki, v katerih lahko uspešno poteka poučevanje in učenje različnih jezikov."

V zvezi z manj razširjenimi jeziki Komisija ugotavlja, da je bila sama glavni finančni vir Evropskega urada za manj uporabljane jezike in mreže Mercator. Ugotavlja, da je bilo to v študiji, izvedeni za Evropsko agencijo za učenje jezikov in jezikovno raznolikost, deležno polne podpore EP, po drugi strani pa je Komisija podprla mrežo centrov jezikovne raznolikosti, za katero bo, dokaj neprepričljivo, "proučila možnost njenega večletnega financiranja prek predloženega programa vseživljenjskega učenja".¹

Med predlogi je izpostavljeno, da bodo za spodbujanje večjezičnosti potrebni "nacionalni načrti" in z bolj malo zanosa, da bi bilo "poučevanje regionalnih in manjšinskih jezikov prav tako treba ustrezno upoštevati".

Poleg tega je naveden seznam zelenih ukrepov, vključno z rabo novih tehnologij, novim evropskim kazalnikom znanja jezika, študijo najboljših praks, raziskavami in večjo rabo poučevanja nejezikovnih predmetov v tujem jeziku (*Content and Language Integrated Learning*).

V tretjem delu je govora o večjezičnem gospodarstvu ter o tem, kako jezikovne spretnosti in znanje pripomorejo k bolj konkurenčni EU in kako je govoriti jezik svojih klientov koristno za posel. Zdi se, da je besedilo usmerjeno na "uradne jezike".

Četrty del izpostavlja večjezičnost v odnosih Komisije z državljani. Ker EU sprejema zakonodajo, ki je za njene državljane neposredno zavezujoča, bi za "legitimnost in preglednost Unije moral biti prvi pogoj, da morajo biti državljani sposobni sporazumevati se z njenimi institucijami in imeti na voljo zakonodajo EU v svojem "nacionalnem" jeziku ter sodelovati pri v evropskem projektu brez kakršnih koli jezikovnih ovir." Čeprav je stališče hvalevredno, se zdi, da to velja le za "uradne" jezike. Trditev, da imajo vsi državljani splošen dostop do evropskih projektov, je napačna, saj to ne velja za nedržavne in regionalne jezike, čeprav nekatere izmed njih govori več govorcev kot določene jezike držav članic. Neverjetno je, da medtem, ko se EU trudi približati državljanov, deluje tako, da jih 10 %² že izhodiščno izloči, ker nima jezikovne politike, ki bi vključevala vse.

¹ Kljub temu pa je iz govora g. Figela na nedavni konferenci o regionalnih in manjšinskih jezikih v izobraževanju razvidna večja verjetnost, da se bo to zdaj zgodilo.

² V Evropi je približno 46 milijonov govorcev regionalnih in manjšinskih jezikov, kar predstavlja približno 10% prebivalstva EU.

Drugače so podani predlogi pozitivni, vendar le pod pogojem, da vključujejo "regionalne" ali manjšinske jezike (RMJ).

Razmišljanja o pravi večjezičnosti

Jezikovna raznolikost je v Evropi zdaj uradno priznana (gl. Listino EU o temeljnih pravicah, osnutek ustave) in podprta (gl. kopenhagenska merila iz leta 1993), vendar v praksi številni jeziki izgubljajo govorce, prenos med generacijami je prekinjen, primanjkuje izobraževanja preko jezikov, številni govorce pa sploh nimajo pravice svojega jezika uporabljati uradno.

Poleg tega je neuspeh evropske ustave, ki je vsebovala nekaj določb o zagotavljanju podpore manj razširjenim jezikom, premalo priznan z vidika vpliva, ki ga bo imel za širjenje teh jezikov in doseganje pravic za njegove govorce. Čas je, da se ponovno oceni taktiko brez osnutka ustave, zaradi česar so manj uporabljani jeziki ostali brez prave pravne podlage za širjenje in za financiranje. To pomeni, da se morajo nevladne organizacije, kot je Evropski urad za manj uporabljane jezike, osredotočiti na nove načine zagotavljanja pomembne jezikovne raznolikosti.

Poleg že obstoječih mednarodnih pogodb, kot sta Evropska listina Sveta Evrope za regionalne in manjšinske jezike in Okvirna konvencija Sveta Evrope za zaščito narodnostnih manjšin, je potrebno sprejeti zavezujočo zakonodajo, s katero bi se zaščitili govorce manj uporabljanih jezikov, tako individualno kot kolektivno, da bi svoj jezik lahko uporabljali v vsakodnevem življenju, imeli pravico izobrazbe v njem in da bi bili zaščiteni pred sovražnimi državami članicami, katerih politike ogrožajo manj uporabljane jezike in ki si prizadevajo asimilirati narode brez držav in/ali narodnostne manjšine.

Nedavne raziskave ponazarjajo, da je prisotnost regionalnega ali manjšinskega jezika za državo gospodarsko koristna. Temelječ na prednostih manj razširjenih jezikov ali dvojezičnosti v uradnih jezikih, raziskava pokaže, da imajo dvojezični ljudje večje kognitivne sposobnosti in sestavljajo populacijo z nadpovprečnimi spretnostmi. Vlaganja v dvojezičnost in večjezičnost je torej vlaganje v socialni kapital.

Čeprav je dobronamerno in vsebuje nekaj dobrodošlih inovativnih predlogov, sporočilo v **najboljšem primeru ostaja dvoumno pri vprašanju neuradnih jezikov, v najslabšem pa zanemarja mučne razmere nekaterih ogroženih evropskih jezikov**. Poleg tega z vidika jezikovnega načrtovanja in razvoja ne prinaša jasnega napredka pri vprašanju vzpostavljanja smiselne jezikovne raznolikosti, ki je kot osrednja vrednota EU ključna, če EU želi doseči **pravo večjezičnost**.

Obstoječi predpisi o pridobivanju financiranja EU izključujejo manjše jezikovne skupine, države članice in druge. Izhajajoče iz akcijskega načrta sporočilo o večjezičnosti naznanja končni odločni rez z zamisljivo dodelitve namenskih sredstev za projekte manj razširjenih jezikov, kar jih bo še bolj marginaliziralo, še zlasti najbolj ogrožene. Predlog Komisije naznanja preusmeritev od politike EU izpred leta 2000, ko je neposredno podpirala manj razširjene jezike (iz proračunske postavke B) k položaju, ko morajo manjšinske jezikovne skupnosti z "velikimi" jeziki tekmovati na odprtem trgu. Nejasno ostaja, kako naj bodo pri tem uspešni. V ozadju večjih jezikov so obsežne organizacije z velikimi proračuni. Britanski svet je imel leta 2005 npr. na razpolago 750 milijonov evrov za širjenje angleščine, kar je mnogo več od proračuna za estonščino, švedščino, valizijski jezik ali škotsko galščino.

Dodeljevanje dotacij se mora sorazmerno z višino dotacije administrativno poenostaviti, pri dodelitvi sredstev se mora izvajati dejavna politika v korist manj razširjenih jezikov in treba jih je ponovno neposredno in namensko financirati (tudi vnaprej), ne le sofinancirati. Poleg tega manj razširjeni jeziki z razvojem informacijske tehnologije izgubljajo pri financiranju, saj je poudarek bolj na bolj razširjenih jezikih.

Če smo, kot pravi komisar Figel, "zaradi jezika ljudje", manj razširjeni jeziki potrebujejo temu primeren status. Če EU verjame v slogane o enotnosti v raznolikosti in enakosti vseh jezikov, **sta potrebni skladna in smiselna jezikovna politika in zakonodaja EU** z jezikovnimi pravicami, ki evropskim jezikom zagotavljajo zaščito in družbeni jezikovni prostor za prost razvoj. Jezikovna pravila in uredbe sicer obstajajo, a do danes ne obstaja zavezujoča jezikovna politika EU niti na ravni institucij niti držav članic.

Človekove jezikovne pravice so v različnih delih EU predpisane različno. To nepravilnost še dodatno krepí način, na katerega morajo države pristopnice zadovoljiti merila minimalnih pravic manj razširjenih jezikov in narodnostnih manjšin. Obstajajo pa tudi "stare" države članice, ki teh meril, če bi šele kandidirale za članstvo, niti približno ne bi izpolnjevale. Ni pravilno in krivično je, da ima EU dvojna merila v odnosu do novih držav članic, krivično pa je tudi do skupnosti, ki govorijo regionalne ali manjšinske jezike.

Za obsežnejšo večjezičnosti je potrebna **dejavna politika v korist evropskih manj razširjenih jezikov**, vključno z jeziki držav članic, kot sta Estonija in Danska, ter tudi nacionalnih jezikov, kot sta baskovščina in valizijski jezik.

Ničemur ne koristi, kar prizna tudi Komisija, da je več ljudi govori več jezikov, če je njihov drugi ali tretji jezik angleščina. To vodi k še večji prevladi in krepitvi rabe angleščine kot *lingue france* EU. Vzpodbujati bi bilo treba na primer učenje jezikov izven svoje jezikovne skupine, kot recimo učenje poljščine med Valižani itd. Učenje angleščine je lastna dinamična in profitna industrija, od katere imajo angleško govoreče države (tj. Velika Britanija in ZDA) že sedaj koristi, ne da bi potrebovale še dodatno podporo EU.

Poleg tega je **treba oblikovati seznam ogroženih evropskih jezikov**, da se prepoznajo pomoči najbolj potrebni jeziki in da z dejavno politiko prejmejo največ pomoči.

Potrebno je ustanoviti funkcijo jezikovnega varuha EU po vzgledu kanadskega komisarja za jezike. V Kanadi komisar za uradne jezike vzpodbuja in podpira cilje iz kanadskega zakona o uradnih jezikih. Preiskuje pritožbe glede jezikovnih pravic, opravlja revizijo dela institucij zvezne vlade z vidika skladnosti z zakonom o uradnih jezikih, zagotavlja, da jezikovne pravice ostajajo prednostna naloga vlade in vzpodbuja rabo obeh uradnih jezikov v zvezni vladi in kanadski družbi.¹

Kljub nasprotovanju Komisije **Evropski agenciji za učenje jezikov in jezikovno raznolikost**, je vredno vztrajati pri ustanovitve agencije, preimenovane v **Agencijo za večjezičnost**. Med njene naloge naj bi spadala tudi vzpostavitev **mreže centrov, specializiranih za raziskave in širjenje jezikovne raznolikosti**.

Vsi evropski jeziki bi morali v EU postati uradni. To bi bil del jezikovnega načrta EU in bi se lahko doseglo z zmanjšanjem števila delovnih jezikov v EU, kar se v praksi pravzaprav že dogaja. Uporaba zgolj državnih jezikov članic ni sprejemljiva. Uradni status nekega jezika

¹ Glej http://www.ocol-clo.gc.ca/rights_droits.asp?Lang=English, <http://canadaonline.about.com/cs/bilingualism/g/commol.htm>

pomeni jasno sporočilo državljanom EU, da se jih obravnava enakopravno in lahko samo pripomore k boljšemu stiku EU z njenimi državljani. Približno 10 % prebivalcev EU (46 milijonov), govorcev regionalnih in manjšinskih jezikov, je v stiku z EU prisiljenih uporabljati svoj materni jezik.

V sporočilu je trditev, da bi državljani morali imeti možnost komuniciranja z EU "v njihovih nacionalnih jezikih" in sodelovati v evropskem projektu "brez kakršnih koli jezikovnih ovir", vendar je takoj ovržena zaradi omejevanja teh jezikov na zgolj uradne¹ jezike držav članic. Z enim zamahom je torej izključena ena desetina prebivalcev EU. Valizijski jezik je nacionalni jezik Valižanov, baskovščina je jezik Baskov, vendar ta dva jezika ne smeta biti uporabljana. Da bi pridobila demokratično legitimnost in postala pregleda, mora biti EU dostopna vsem svojim državljanom in evropskih jezikom. Ob tej trditvi se zastavljajo pomembna vprašanja, kako natančno Komisija opredeljujejo "večjezičnost". Je govora le o uradnih jezikih? Če to drži, ta opredelitev ni sprejemljiva.

¹ Jezike, ki jih uporablja EU, trenutno opredeljujejo pravilo št. 1 Pogodbe EGS iz leta 1958.